



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: **L. P.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. srpna 2019, č. j. OAM-20/LE-LE26-ZA13-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl tak, že se jí mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

I. Obsah žalobních bodů

2. Žalobkyně uvedla, že rozhodnutí napadá v rozsahu výroku o neudělení doplňkové ochrany a měla za to, že žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok o neudělení doplňkové ochrany proto nemá dle jejího názoru dostatečnou oporu ve správním spise.
3. Upozornila, že v rámci pohovoru prezentovala problémy související s tím, že jí a její matce v zemi původu bylo vyhrožováno věřitelem kvůli dluhům a taktéž měla obavy o svůj život z důvodu nebezpečí, které jí hrozilo ze strany generála M. G., pro kterého pracoval její zesnulý otec. Odkázala přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 24. 4. 2015, č.j. 5 Azs 50/2014, dle níž obavy z věřitele sice nejsou relevantní z hlediska udělení azylu, ale mohou mít význam z hlediska možného udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že žalobkyni je v zemi původu dostupná ochrana před vážnou újmou. Žalobkyně k tomu zdůraznila, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se právům žalobkyně v jejím konkrétním případě vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Z rozhodnutí není dle jejího názoru patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, či vedl tímto směrem dokazování. Odkázala přitom na další rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 74/2009-51 a č.j. 4 Azs 146/2006, dle nichž „*V případě tvrzené nemožnosti uplatnění přezkumných postupů instančně vyššími či nezávislými orgány, pak nestačí pouhé shromáždění údajů o právním systému nebo struktuře organizace veřejné moci v konkrétní zemi původu bez související informace o účinnosti aplikace záruk zákonnosti*“. Žalovaný totiž pouze konstatoval, že se žalobkyně měla obrátit na policii. Takové formální posouzení však neodpovídá požadavkům vyplývajícím ze shora uvedené judikatury. Napadené rozhodnutí tedy žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť hodnocení otázky dostupnosti vnitřní ochrany je za dané situace dle jejího názoru stěžejní.
5. Žalobkyně měla rovněž za to, že žalovaný vzal nedostatečně v potaz její obavy z generála M. G., když pouze odkázal na skutečnost, že byl 16. 7. 2018 zatčen. Dle názoru žalobkyně však i přesto zůstává vlivnou osobou s velkým počtem stoupenců, z jejichž strany může hrozit žalobkyni nebezpečí.

II. Vyjádření žalovaného

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s žalobními námitkami a odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobkyně, že jí bylo v zemi původu vyhrožováno věřitelem kvůli dluhům a taktéž nebezpečí ze stran generála M. G. se dle žalovaného nezakládají na pravdě. V průběhu řízení se žalobkyně pouze odvolávala na problémy své matky. Námitku žalobkyně označil žalovaný za pouhou spekulaci a dezinterpretaci napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobkyně žádné problémy s věřiteli v zemi původu neměla, nic takového ani netvrdila. Judikaturu uváděnou žalobkyní k této otázce proto označil za nepřiléhavou.
7. Žalovaný uvedl, že z dostupných zpráv o zemi původu vyplývá, že žalobkyně měla k dispozici určité prostředky nápravy, které mohla využít k ochraně svých práv, neboť v Arménii existuje možnost obrátit se na policii. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádné

problémy ve své vlasti neměla a její vycestování není ani v rozporu s mezinárodními závazky, nebylo v daném případě nutné, aby se správní orgán podrobně zabýval problematikou faktické dostupnosti vnitřní ochrany před vážnou újmou. Odkázal přitom na str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí.

8. Dále uvedl, že na základě výpovědi žalobkyně nebylo možné dojít k závěru, že by mohla být jakkoliv pronásledována generálem M. G., neboť o něm neměla žádné informace, natož aby měla v souvislosti s jeho osobou nějaké konkrétní problémy. K tomu dále připomněl, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je naprosto výjimečným a specifickým právním institutem, jenž má poskytnout žadateli ochranu před porušováním jeho základních lidských práv, neslouží však k legalizaci pobytu v České republice. Zdůraznil, že v průběhu správního řízení žalobkyně neuváděla žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Celý případ hodnotil individuálně a posoudil veškeré argumenty, které žalobkyně uvedla. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí

III. Přezkoumání věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas ve smyslu ust. § 51 odst. 1 dané právní úpravy. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
10. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu dne 17. 1. 2019. Uvedla, že pochází z Arménie, hlásí se ke křesťanství, je svobodná a bezdětná. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Zdravotně je zcela v pořádku. Dále uvedla, že v Arménii její matka pracovala s generálem M. G. a nyní je proto v nebezpečí, neboť její matce vyhrožuje. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden dne 31. 5. 2019. Při něm uvedla, že se s matkou odstěhovaly do Moskvy, kde žily dva roky. Přestěhování její matka odůvodnila tím, že jejich rodině vznikají nějaké problémy. Žalobkyně cítila v rodině napětí. Po smrti otce žalobkyně si rodina finančně pohoršila. Dle mínění matky způsobil tyto problémy generál M. G.. Žalobkyně sama o této osobě nic nevěděla. Uvedla, že ona sama v Arménii žádné problémy neměla.
11. Žalovaný v rámci probíhajícího správního řízení dospěl k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany. Tento závěr žalobkyně nespороvala. Napadenému rozhodnutí pouze vytýkala závěr týkající se neudělení doplňkové ochrany a měla za to, že žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů a nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud proto při přezkoumání napadeného rozhodnutí zaměřil pozornost na tu jeho část, v níž žalovaný posuzoval, zda žalobkyně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany tak, jak mu ukládá ust. § 28 zákona o azylu.
12. Z napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že žalovaný vycházel při posouzení žádosti žalobkyně o udělení doplňkové ochrany především z její výpovědi, doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii, konkrétně

specifikovaných na str. 5 napadeného rozhodnutí. Je rovněž zřejmé, že žalobkyně měla možnost se s těmito informacemi seznámit, vyjádřit se k nim a uvést i nové skutečnosti. Toho však nevyužila.

13. Krajský soud hodnotil postup žalovaného z pohledu ust. § 14a zákona o azylu stanovícího pravidla udělení doplňkové ochrany. Z ust. § 14a odst. 1 je zřejmé, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážně ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
14. Aplikací uvedených ustanovení zákona o azylu na projednávanou věc přisvědčil krajský soud názoru žalovaného, že žalobkyně neuvedla a ani správní orgán v průběhu řízení nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by jí mohla hrozit v případě návratu do Arménie vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dle Informací OAMP o bezpečnostní a politické situaci v Arménii ze dne 20. 6. 2018 je zřejmé, že právní předpisy této země neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin.
15. Krajský soud rovněž přisvědčil názoru žalovaného, dle něhož žalobkyni nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Odkazuje přitom plně na závěry žalovaného vyslovené na str. 5 napadeného rozhodnutí, s nimiž se ztotožňuje. Žalobkyně totiž kromě snahy být se svou matkou, která má problémy s dluhy a obavy z generála M. G., žádné další překážky svého návratu do země původu neuvedla. Lze se rovněž ztotožnit s názorem, že dle Informace Ministerstva zahraničních věcí č.j. 102114/2019-LPTP je pozice neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Arménie stejná jako u všech ostatních migrantů, tito lidé nejsou vyslýcháni ani pronásledováni. Žalobkyně se tak může do vlasti bezpečně přestěhovat a v případě potřeby požádat tamější instituce o pomoc při své snaze zařadit se do běžného života.
16. Krajský soud se tedy nemohl přiklonit k názoru žalobkyně, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
17. Lze rovněž uvést, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když dále hodnotil, zda by žalobkyně v případě návratu do vlasti nebyla ohrožena na životě nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K této otázce provedl žalovaný posouzení situace v Arménii na str. 6 napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s takto vyslovenými názory ztotožňuje a ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné

vycestování žalobkyně nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalobkyně tedy nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a vzpomínané právní úpravy.

18. Krajský soud se rovněž přiklonil k závěru žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany vymezené v ust. § 14b zákona o azylu. Z výpovědi žalobkyně a ani ze zjištění správního orgánu totiž nevyplynulo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu tohoto ustanovení. Lze proto konstatovat, že žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b uvedené právní úpravy.
19. Na základě shora uvedeného proto krajskému soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
20. Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. března 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně